

BÈTA

TOMAS ROSS BIJ UITGEVERIJ CARGO

Het verraad van '42
De vrouw die op Greta Garbo leek (met Maj Sjöwall)
De man van Sint Maarten
Koerier voor Sarajevo
Tranen over Hollandia
Omwille van de troon
De mannen van de maandagochtend
 (met Rinus Ferdinandusse)
Mathilde
De zesde mei
Kidnap (met Rinus Ferdinandusse)
De klokkenluider
De dubbelganger
De anjercode
Plaats delict
De hand van God
King Kong
De tranen van Mata Hari
Schuldige plaatsen
De marionet
Het meisje uit Buenos Aires
De tweede verlosser
Kort
Onze vrouw in Tripoli
De Nachtwaker
De tweede november
De vrienden van Pinocchio
Doodskopvlinder (met Corine Hartman)
Van de doden niets dan goeds
Zwarte weduwe (met Corine Hartman)
De onderkoning van Indië
Het verdriet van Wilhelmina
De Indië-trilogie (*Van de doden niets dan goeds,*
 De onderkoning van Indië, Het verdriet van Wilhelmina)
Blonde Dolly
Voor koningin en vaderland (*De dubbelganger,*
 De anjercode, King Kong)

TOMAS ROSS

Bèta

2020
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 1987 Tomas Ross

Vijfde, gewijzigde druk 2020

Omslagontwerp Wil Immink Design

Foto auteur Ben Kleyn

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 1551 1

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit boek is voor Tom B.

These are the days of miracle and wonder
Paul Simon (Graceland)

DEEL I

De dag begon als gebruikelijk. Tegen zeven uur draaide Debbie in haar kamertje de kraan open, waarna de waterleidingbuizen in de badkamer minutenlang een stampend, gorgelend geluid produceerden. Direct erna hoorde Tom Weber in het schemergebied tussen slapen en waken het zoemen van de computer die de elektrische apparatuur in de keuken inschakelde. Vervolgens liet de buurman z'n hond buiten, wat gepaard ging met geflaf en een hard dichtgeslagen deur. Daarna startte iemand z'n auto, rukte Debbie haar gordijnen open en zei de stem van de nieuwslezer op de wekkerradio dat er troepenbewegingen waren gesignaleerd bij de grens tussen Finland en de Sovjet-Unie.

Weber draaide zich om. In het bed naast het zijne lag zijn vrouw. Ze had in haar slaap het dekbed van zich af gegoooid en lag naakt op haar buik, haar kleine billen naar hem toe gedraaid.

Weber kwam wat overeind, wakker. Boven hem, op haar kamertje, hoorde hij Debbie stampend heen en weer lopen en hij wist dat ze als een volwassen vrouw een jurk voor zich ophield, kritisch een wenkbrauwkje opgetrokken voor de muurspiegel.

Loes kreunde in haar slaap en tastte met een hand langs haar schouder alsof ze het dekbed zocht. Toen kreunde ze opnieuw, een tevreden grommend geluidje, en trok haar benen op in de embryohouding.

‘...waardoor de escortdiensten in de regio Amsterdam de komende etmalen ernstige vertragingen kunnen...’ zei de nieuwslezer. Terwijl hij met de ene hand de radio uitzette, trok Weber met de andere de lade van z’n nachtkastje open, haalde er een langwerpige, wit plastic hoesje uit waarop in helrode letters stond gedrukt STEROLove. Hij trok het hoesje geroutineerd open en nam er een set doorschijnende plastic handschoenen uit en een witte, rubberen herenslip waarvan de gulp naadloos overging in een condoom dat hij zorgvuldig om z’n erectie afrolde.

Hij stond op en vermeed naar zichzelf in de kastspiegel te kijken terwijl hij naar het andere bed liep.

Op het nachtkastje van Loes stond een kleurige busje. Weber pakte het op, hield het voor z’n gesloten lippen en drukte op het dekseltje zodat een parelende stroom belletjes zich op z’n mond vastzette. Hij opende z’n lippen en spoot de spray in z’n mondholte. Een flauwe geur van priklimonade. Toen boog hij zich voorover, beide gehandschoeide handen steunend op het kussen en zoende zijn vrouw in haar nek. Ze kreunde weer en kromde haar rug, zodat haar billen tegen zijn penis drukten. Weber duwde z’n rechterarm tussen haar zij en de matras en begon haar kleine borsten te strelen.

‘Mmm-lekker!’ zei ze slaapdronken en perste haar billen harder tegen zijn erectie. Hij schoof z’n andere hand tussen haar dijen. Ze ging wat verliggen, haar benen uit elkaar, half op haar knieën, één hand naar achteren waarmee ze heen en weer over z’n balzak begon te wrijven. Hij zoende haar opnieuw, beet zachtjes in haar schouder en schoof onder haar door zodat hij met z’n mond bij haar borsten kon.

‘Hoi pap, hoi mam!’ Debbies hoge stemmetje galmdde hem al tegemoet vóór ze de deur van de slaapkamer opendeed.

‘Jezus christus!’ kreunde Weber. Loes zakte door haar knieën, zijn hand nog tussen haar benen, en trok het dekbed over zich heen. Het kind lachte en Weber kon nog net op tijd opzij rollen toen het op bed sprong. ‘Debbie! Donderstraal op!’ Woedend bleef hij op z’n buik liggen, gefrustreerd door z’n warm, kloppend lid tegen de matras. Z’n dochter rolde over hem heen tot ze bij Loes lag. ‘Ik weet wel wat jullie aan het doen waren!’ zei ze buiten adem. ‘Jullie waren aan het vrijen. Ja hè, mam?’

Twintig minuten later stond Weber zich te scheren in de open keuken terwijl Loes boterhammen in een plastic doosje stopte. Aan de metalen tafel keek Debbie kauwend naar de televisie waarop raketjes elkaar bevochten in een dieppaars heelal. Plotseling verscheen in helgele letters het woord ‘KIES!’ boven in het scherm en het beeld bevroor. Toen werden de kapitalen A, B en C geprojecteerd. ‘Ik kies... eh... c!’ zei Debbie met volle mond en ze ratelde zonder er naar te kijken over het toetsenbord naast haar bord.

Op het scherm kwamen de raketjes weer in beweging.

‘Wat is c?’ vroeg Weber. Hij had z’n scheerapparaat uitgeschakeld en stond nu bij de sterotoaster met twee boterhammen, een in elke hand.

‘Juno,’ zei Debbie, haar blik vastgelijmd aan het toestel. ‘Je mag dan vijf minuten lang drie hulpeskaders van hun vloot inzetten...’

Op het scherm ontplofte een raketje als Chinees vuurwerk.

Weber zag uit het niets plotseling zo’n twintig rode satellieten linksboven in beeld komen en zich waaivormig verspreiden.

‘Ze kunnen niet schieten,’ zei Debbie.

‘Wat dan wel?’

‘Ze moeten die raketten meelokken naar hun basis.’

‘O.’ Weber keek naar Loes. ‘Wat deden meisjes als jij toen je tien was?’ Hij liet de boterhammen zorgvuldig in de toaster zakken.

‘Tien,’ zei Loes. ‘Dat was in 1977. Goh, wat deden we toen? Buiten spelen, denk ik, zeker met dit mooie weer. Touwtje springen, tikkertje...’

‘Tikkertje?’ vroeg Debbie. ‘Wat is dat?’

Ze bleef naar de televisie kijken waar de satellieten nu zigzaggend tussen de vurende raketten door schoten.

‘Tja, schat,’ zei Loes. Ze keek wat hulpeloos naar Weber. ‘Een heel oud spelletje. Heel saai, niks zoals jullie tegenwoordig hebben...’

‘O... kijk! Ze doen het! Ze doen het!’

Debbie sprong overeind. ‘Ze vliegen achter ze aan! Hoi, hoi! Zie je wel, pap?’

Weber wilde iets terugzeggen, maar op dat moment kraakte de metalige stem van de computer luid door de keuken: ‘DEB-BIE-JE-MOET-NAAR-SCHOOL-HET-IS-TIJD-HERHAAL-DEB-BIE-JE-MOET-NAAR-SCHOOL-HET-IS-TIJD.’

‘Hè, pokkending,’ zei Debbie, maar de computer had het beeld en zichzelf al uitgeschakeld.

Buiten was het drukkend hoewel het nog geen kwart over acht was. Bij het tuinhek stond een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd als Debbie Weber. Ze droeg een helrood broekpak, halfhoge laarsjes, een blouse met lange mouwen en een soort doorschijnende handschoentjes. En verder had ze op haar kortgeknipte haar een helrood kapje.

‘Hoi Roos!’

Het meisje keek op. Aan het eind van het tuinpad, zo’n twintig meter van haar af, was de deur van de bungalow opengegaan. In de deuropening stond Debbie en zwaaide

met haar schooltas. Ze droeg een jurk met lange mouwen, een witte maillot waaronder halfhoge laarsjes, en doorschijnende handschoenen tot over de mouwen van de jurk. En verder had ze op haar inktzwarte krullen een donkerblauw kapje.

Achter haar verscheen een vrouw met blond, kort opgeknipt haar.

‘Heb je je handschoenen aan, Debbie?’

‘Ja-ah! Dat héb je al gevraagd!’

‘En denk erom dat je je boterhammen eerst in de vaco doet!’

Debbie knikte onwillig. ‘Mag ik nou?’

‘Hollen maar! Ik stuur wel een escorteservice om je op...’

Niet ver van het huis klonk het korte, nijldige geratel van een machinegeweer. Loes keek geschrokken in de richting van het geluid, maar het was plotseling weer stil.

‘Wat was dat, mam?’

Loes schudde haar hoofd, lachte een beetje. ‘Ik weet het niet, schat... Misschien raketten van Juno!’

‘Hè, wat flauw!’ Debbie holde het tuinpad af naar het hek.

‘Debbie! Heb je gesprayd?’

Ze stopte geschrokken, draaide zich om en schudde haar hoofd.

‘Tom!’ Loes liep naar binnen. ‘Geef Debbie's spray even, wil je?’

‘Oké,’ riep Weber vanuit de woonkamer. ‘Wat was dat schieten daarnet?’

‘Geen idee... Kom, schiet eens op. Ze is toch al laat!’

Weber kwam de kamer uit. Hij droeg een beige zomerpak. In z'n gehandschoeide linkerhand hield hij een kleurige bus die hij Loes toestak, terwijl hij op z'n horloge keek. ‘Ik vraag me af of de escortes hier ook vertraging hebben...’

Hij liep achter Loes aan naar de open voordeur.

‘Vertraging?’ vroeg ze.

‘Dat zeiden ze op de radio vanochtend...’

Hij bleef op de drempel staan terwijl Loes naar Debbie liep en haar van top tot teen met spray bestoof.

‘Oké. Hup naar school!’

Debbie liep naar het hek dat het meisje met het rode kapje openhield. Op het moment dat ze samen weg wilden rennen, stopte een lichtblauwe sedan voor de stoep. Over het voor- en achterportier stond in vergulde sierletters ‘Escorteservice Amsterdam’.

‘Jammer,’ zei Weber in de deuropening. ‘Als hij vertraging had gehad, hadden we nog in bed kunnen liggen!’

Hij lachte en pakte zijn tas.

‘Dag lief. Zie je om zes uur.’

Hij knipoogde naar haar, maar maakte geen aanstalten om haar te zoenen. Zo te zien vond ze dat heel gewoon.

‘Mooi op tijd!’ zei Weber door de microfoon in de glazen afscheiding tussen hem en de chauffeur. ‘De radio zei dat jullie vertraging konden hebben.’

‘Hadden we ook,’ zei de man. Zijn gehandschoeide handen draaiden geroutineerd aan het met nylon beklede stuurwiel en de wagen draaide soepel de snelweg op. ‘Heeft u dat schieten niet gehoord?’

Weber knikte vragend.

De chauffeur grijnsde in de spiegel. ‘Een of andere ongeregistreerde die hier vannacht in de buurt werd gesignaleerd. Ik hoorde net op de mobi dat ze hem te pakken hadden!’

‘Hier in de buurt?’ Weber trok ongelovig z’n wenkbrauwen op.

‘Een vent met een hond.’

‘Jezus,’ zei Weber, ‘hoe komt die hier? We hebben geen metro, geen riool...!’ Hij keek bezorgd naar buiten waar hier en daar langs de stille snelweg de contouren van grote, nieuwe huizen achter hoge bomen opdoemden.

De chauffeur grijnsde opnieuw. ‘Geen zorgen, meneer Weber! Ze hebben die klootzak en daar gaat het om!’ Hij draaide z’n hoofd wat en keek lachend door de ruit. ‘Ik heb de voorraad Marimba’s aangevuld, dus eh...!’

Weber boog zich voorover en opende een metaalkleurig kastje dat zich onder de glazen afscheiding bevond.

Een interieurlampje, waarvan het licht weerkaatste op de plastic bekleding, bescheen enkele flessen, in cellofaan gepakte borrelglazen en een koperkleurig kistje, waarin vijftig, elk afzonderlijk in capsules verpakte filtersigaretten lagen. Terwijl Weber een hulsje knakte en de sigaret in z’n mond stak, vroeg hij zich af of hij het schieten had gehoord vóór- of nádat Debbie het tuinhek achter zich had dichtgeslagen. Hij herademde toen hij zich realiseerde dat het geratel had weerklonken toen z’n dochter nog op het tuinpad stond en hij de spray aan Loes had gegeven, stak toen de sigaret aan, inhaleerde diep en boog zich weer voorover om z’n aktetas te pakken.

‘Gewoon naar Topic, meneer Weber?’

‘Ja,’ zei Weber, ‘gewoon naar kantoor graag.’

‘Kijk eens! Een hond!’ zei Debbie Weber. ‘Ach, moet je kijken! Hij lijkt wel ziek of zo!’

Ze stond stil. Op een paar meter afstand van de meisjes lag een donkerbruin hondje op het trottoir, dicht tegen een hek aan.

‘We moeten naar school, hoor!’ zei Roos bang en ze keek achter zich het doodstille laantje in of er iemand aan kwam. Maar het laantje was afgesloten voor verkeer en

werd alleen gebruikt door bewoners van de enkele huizen, en als kortste weggetje naar school door de buurtkinderen. ‘Kom, Deb! Laat dat beest toch...!’

Maar Debbie was nieuwsgierig enkele stapjes dichterbij gekomen. Het dier schurkte zich angstig tegen het hek aan.

‘Wat is er dan met je?’ vroeg Debbie Weber. ‘Ben je weggelopen? Waar is je baasje?’

Ze hurkte en stak aarzelend haar linkerhandje uit.

‘Hij is niet eens van hier!’ zei Roos bij de stoeprand. ‘Niemand in de buurt heeft zo’n hond!’

‘Hij bloedt!’ zei Debbie geschrokken. ‘Moet je kijken, aan z’n achterpootje zit allemaal bloed!’

Haar hand bleef aarzelend in de lucht hangen.

‘Nou, ik ga naar school!’ zei Roos. Ze deed demonstratief enkele passen, maar bleef toen weer staan. ‘Kom nou! Je weet toch dat we...’

Op dat moment zette de hond in paniek, razendsnel, z’n kleine, spitse kaken als een klem over de plastic handschoen. Debbie gilte en rukte, totdat het dier losliet, in doodsangst op z’n trillende poten overeind kwam, enkele idiote sprongetjes opzij maakte, omviel en zich schuifelend met het onderlijf over de stoeptegels achteruit bewoog langs het hek.

‘Bloed!’ zei Debbie huilend, meer van schrik dan van pijn. ‘Ik bloed! Kijk ’s! Au...’

Ze keek half verbaasd, half huilend van haar hand naar de hond die nu twee meter verder weer tegen het hek aan lag, z’n bek een beetje open, wat kwijl in de lange snuitharen. ‘Waarom doe je dat?’ Debbie trok de handschoen uit en zoog huilend op haar hand.

‘Kom nou!’ zei Roos. Ze wachtte tot Debbie naast haar stond.

‘Laat eens kijken... O, ’t is niks! Als je doorzuigt is het weg! Is je handschoen nog goed?’

Op haar ene hand zuigend hield Debbie, wit van de schrik, de handschoen op.

‘Een paar gaatjes,’ zei Roos geruststellend. ‘Als je d’r niks van zegt, gooi je hem thuis gewoon weg en pak je nieuwe. Wat ben je ook een stommeling om zomaar naar zo’n beest toe te gaan!’

‘Hij keek zo zielig!’

Debbie keek aarzelend achterom waar het hondje nog tegen het hek lag, z’n kop schuin omhoog. Heel even flitsen z’n donkere ogen opzij toen ergens van ver het jankende geluid van een sirene weerklonk.

‘Kom op,’ zei Roos weer. ‘Stop je hand in je mond.’

Ze knikte parmantig en begon toen te hollen.

Debbie zoog weer op de rug van haar hand. Toen spoog ze plotseling in de richting van de hond, riep ‘Klotehond!’ en rende, haar schooltas bengelend op haar rug, achter haar vriendinnetje aan het laantje uit.

De hond reutelde, sloot z’n ogen en liet z’n kop op z’n voorpoten zakken. Hij keek zelfs niet op toen het geluid van de sirene het laantje vulde en drie mannen in witte, plastic pakken met stralingsmaskers op uit een witte bestelbus sprongen en met een stalen net omzichtig op hem afkwamen.